

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπαιτοῦσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάνυσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΙΝΔΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΒΔΙΔΕΤΑΙ ΒΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἑσπερινικὸν

Ἑσπερινικὸν

Ἑσπερινὸν δρ. 16.—
Ἑσπερινὸν 8,50
Ἑσπερινὸν 6,50

Ἑσπερινὸν δρ. 25.—
Ἑσπερινὸν 13.—
Ἑσπερινὸν 7.—

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰσυνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 29

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chance.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Ὁ Φρέδος χαίρετ' ἑσθ' ὅσον τὸ φίλον του καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν ἴδιον ἐπικίνδυνον δρόμον ποὺ εἶχε πάρει καὶ ὅταν ἤρθε, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς στέγης.

Πέρασε τὸ σῶμα του ἀπ' τὸ γέφυρον καὶ βγήκε. Ὅταν ὅμως βρέθηκε ἔξω, ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἐφώνησε:

— Στάσου μιά στιγμή, τοῦ εἶπε γελώντας· θέλω νὰ σὲ ἴδω πῶς θὰ περπατεῖς πάνω στὰ κεραμίδια.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ μαθητευόμενος πέρασε τὸ σῶμα του ἀπ' τὸ πεγγίτη καὶ δρέθηκε πάνω στὴν στέγη.

Ἐκεῖ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπρὸς τὸ θέαμα, ποὺ τοῦ παρουσιάσθη. Πιάστηκε ἀπὸ μιά καπνοδόχον καὶ κοίταξε μὲ συγκίνησιν τῆς κατηφορικῆς στέγης, ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὸ κενὸ καὶ μὲ τρόπον συλλογιζόταν ἀπὸ πόσον ὕψος ἔπρεπε νὰ κατεβῇ ὁ φίλος του γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν αὐλή.

— Μὰ αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι τρέλλα! μουρμούρισε. Πρόσεχε... Δίγο ἂν παραπατήσῃς, θὰ σκοτωθῇς!

— Μπᾶ! ἀπαντοῦσε ὁ Φρέδος. Τιποτένια πράγματα... Σὺ δὲν ἔχεις συνηθίσει, γι' αὐτὸ φοβάσαι.

Πραγματικῶς ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν περπατοῦσε πάνω στὰ κεραμίδια σὰ γατάκι καὶ γρήγορα ἔφτασε στὴν ἄκρην τῆς στέγης.

Μὰ τὴ στιγμή ποὺ ἔσκυβε

πρὸς τὸ κενὸ γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ὕδρως πῶς τοῦ χρησίμευε γιὰ σκάλα, ὁπισθοχώρησε ξαφνικὰ καὶ ἔκανε νόημα στὸν Ἰουλιανὸ νὰ μὴ σιγήσῃ.

Στὸ ἀόριστο ἀκόμα φῶς τῆς χαρραγῆς, τὸ παιδί εἶχε διακρίνει δύο σκιὰς συμμαζωμένες σὲ μιά γωνίαν τῆς αὐλῆς, ποὺ φαινόταν ὅτι κάποιον παραμόνευαν.

Ἀμέσως τὸ παιδί ξαπλώθηκε μὲ τὴν κοιλίαν πάνω στὴ στέγη, σὲ τρό-

πο ποὺ τὸ κεφάλι του ἐξεῖχε τόσο μόνον, ὅσο τοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὸν ἴδουν.

Κοίταξε ἔτσι μερικὲς στιγμὲς καὶ ὕστερα ξαναγύρισε στὸν Ἰουλιανόν, ποὺ τὸν παρατηροῦσε ἀνίσχυρα.

— Τί συμβαίνει; τὸν ἐρώτησε... Σ' ἐμποδίζει κανεὶς ἀπὸ κάτω νὰ κατεβῇ;

— Ναί, ἀπάντησε χαμηλόφωνα τὸ παιδί... Κάτω στὴν αὐλὴ εἶν' ὁ Σφάχτης καὶ ὁ Γιακάς.

— Ποῖος Σφάχτης; Ποῖος Γιακάς; Τί 'ν' αὐτοί;

— Θέλετα πολλὴ ὥρα, γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Καὶ ὕστερα, σκεπτικῶς, μουρμούρισε:

— Μὰ τί γυρεύουν ἐδῶ;

Ξαφνικὰ ὅμως χτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ φώναξε:

— Τί κουτὸς ποὺ εἶμαι!... Ἐρχονται γιὰ ν' ἀναγγελοῦν στὸν Ἰουλιανὸ τὴν εἰδησιν. Δὲ μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ βασιλεὺς ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ πάρῃ τὴν περιουσίαν του καὶ τὸ νομὸν του.

Ἡ τυχασιμὸν τὸ παιδί ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψιν, πλησίασε πάλι τὸ φίλον του καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαρὰ:

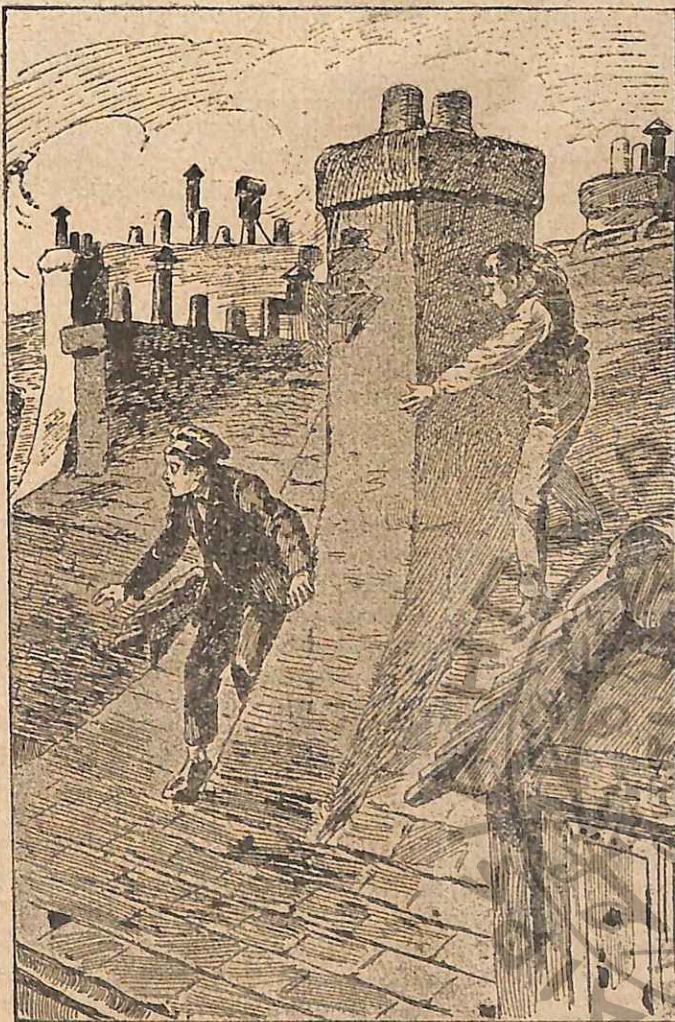
— Ἄν τυχόν δὲν ἐπίστευες σὲ ὅσα σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου, τώρα θὰ βεβαιωνόσουν, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποῦναι κάτω στὴν αὐλή, ἤρθαν νὰ σοῦ τὸ ξαναποῦν.

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Ἰουλιανός. Ὁ κύριος Σφάχτης καὶ ὁ κύριος Γιακάς θὰ μοῦ φέρουν τὸ γράμμα τῆς μητέρας μου;

— Ναί.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἐσκέφθηκε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐφρόντιζαν γιὰ τὴν κληρονομίαν του, εἶχαν πολὺ ἀλλόκοτα ὀνόματα...

Ὁ Φρέδος τώρα σερνόταν

«Ὁ Φρέδος ὁπισθοχώρησε ξαφνικὰ...» (Σελ. 225, στ. α')

τελιῶσι λέξιαις, δις ὕλλατοι, ἢ μονοὺς
λαβοι, ὥστε ἐκάστη, συνδομένη μετ

